

Hồi 26

Ảo thuật mỹ nhân

Vô Song Nữ khoác trường bào đen rộng thùng thình, đứng ở khoảng sân rộng rãi ngoài cổng chính Tinh Trúc Các, đợi Chu Bàn Tử và Bách Thuần ra cổng xem nàng biểu diễn ảo thuật.

Trường bào này của nàng rất quý, gọi là “Hắc Long Biển”, dưới sự chỉ đạo hết lòng của “Tập Sái Vương” An Giới, tự tay nàng may lấy, từ hơn trăm loại vật liệu khác nhau chuyên tâm phối hợp mà thành, nhìn lướt qua thì giống như một cái áo, nhưng sự thực thì phân ra trong ngoài nhiều lớp, số lớp trong đó được gấp xáo diệu, do nàng dùng thủ pháp khéo léo sắp xếp, phối hợp với ánh sáng ảo thuật, có thể biến hóa vô cùng. Bất luận trong tay áo hay trong áo, đều có giấu công cụ hỏa khí biểu diễn tạp kỹ của nàng, khiến nàng giống như biến thành người biểu diễn ảo thuật có pháp lực vô biên.

Mái tóc xinh đẹp của nàng xõa xuống hai bờ vai, tóc đen da trắng, áo dài phết đất, nàng chỉ cần bộc lộ vẻ mỹ lệ như thế đã khiến nam nhân say đắm, chịu khuất phục trước nàng.

Nàng chịu đến Hồng Diệp Lâu biểu diễn, đương nhiên không phải vì thù lao, mà là vì Cô Nguyệt Minh. Nàng từng cùng Cô Nguyệt Minh giao thủ qua, biết rõ trình độ của Cô Nguyệt Minh, muốn dưới tình huống y đã phòng bị ám sát y, cơ hội thành công rất thấp. Vì thế khi nàng thấy Cô Nguyệt Minh đặt trên bàn thiệp mời dự yến mười năm thành lập Hồng Diệp Lâu, bất giác không kìm được vui mừng.

Nếu như có thể ở dưới tình huống hiển nghệ biểu diễn như thế, nàng có thể thi triển hết sở trường, bày bố cục thế ám sát tinh vi nhất, vào lúc Cô Nguyệt Minh lơ là nhất, đoạt lấy mạng y.

Thân thể to béo của Chu Bàn Tử xuất hiện đầu tiên trên bậc cấp cổng, theo sau là Diễm Nương và một nữ nhân toàn thân vận kinh trang, hiển hiện hết phong thái uyển chuyển của mỹ nữ xuất sắc. Tiếp nữa là một nam tử nho sinh hoa diện.

Vô Song Nữ nhìn thấy tâm thần chấn động, hai tay vội vung lên, ống tay áo dài rộng lập tức che khuất gương mặt nàng, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn, khiến người không thấy được sự dao động trong lòng nàng.

Người này không phải chính là Ngũ Độn Đạo trong bảng treo thưởng sao?

Sự thật thì nam tử trước mặt và Ngũ Độn Đạo trong bảng treo thưởng, nhiều nhất chỉ có một, hai phần giống nhau, thần khí càng khác xa, thế nhưng nàng lại có thể mới nhìn đã nhận ra hắn.

Ngày đó nàng ở bến đò nhìn thấy bảng treo thưởng, trong lòng có cảm giác hết sức cổ quái, giống như nhìn thấy một người hết sức quen thuộc, được người ta vẽ chân dung, giữa những nét giống và không giống, nàng hầu như có thể chỉ ra chỗ nào vẽ chưa tốt, mặt nào cần chỉnh sửa.

Hiện tại thấy “Người thật”, nàng vừa nhìn đã nhận ra hắn.

Nàng khẳng định trước giờ chưa từng gặp hắn, loại cảm giác đó cổ quái quỷ dị cực điểm.

Ngũ Độn Đạo lại trốn vào Hồng Diệp Lâu, thật khiến người ta khó hiểu.

Vô Song Nữ trấn tĩnh tâm thần, dùng mũi chân đạp vỡ quả cầu khói bố trí trên mặt đất, khói năm màu lập tức từ dưới trường bào tỏa ra, nhanh chóng bao bọc nàng trong màn khói mờ ảo.

“Ầm!”.

Ánh sáng trắng cường liệt bùng lên trên đầu nàng, lập tức chiếu sáng khuôn viên ba trượng, phản chiếu lên khói màu biến thành muôn màu muôn vẻ, xán lạn chói lói.

Bọn bốn người Chu Bàn Tử đều lộ ra thần sắc say mê, đứng tại bậc cấp, ai nấy tập trung quan sát nàng biểu diễn kỹ nghệ.

Hắc Long Biển của Vô Song Nữ rung lên, không còn nhìn thấy người, tiếp đó ống tay áo tung bay, ở trong màn khói biến hóa vô số hình thái, mỗi một động tác đều có cảm giác đẹp đến cực điểm. Chỗ động nhân nhất chính là trường bào vốn bình thường không có gì đặc sắc, đến giờ lại không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung, giống như ma quỷ hồi sinh, thiên thai vạn trạng trong màn quang vụ, cuồng phi loạn vũ, phản chiếu đủ sắc màu, trong ống tay áo đột nhiên bay ra hai dải lụa màu, trong màn khói giao kết tạo thành đồ án bất đồng, hết sức sống động, khiến người ta bùng phát ảo giác, thần mê ý loạn.

Biểu diễn xảy ra bất ngờ, tất cả phút chốc lại yên tĩnh. Vô Song Nữ khôi phục trạng thái như trước, dùng tay áo che mặt, chỉ lộ đôi mắt.

Nhưng sự yên tĩnh chỉ duy trì được trong chớp mắt, khói màu biến thành khói đen, ánh sáng bên trên thu lại, hắc ám trong sát na chiếm cứ không gian vốn rực rỡ khói màu, tiếp đó

lửa đỏ bắn vọt lên trời, chiếu hồng khắp sân. Khói đen tan dần, Hắc Long Biển trở lại bình thường, rơi xuống đất.

Vô Song Nữ hiện thân xa hơn trượng ở phía sau, đang ôm quyền thi lễ với bốn người.

Ô Tử Hư vỗ tay hoan hô đầu tiên, chúng nhân không ai không vỗ đến đỏ tay.

Chu Bàn Tử bước xuống bậc cấp, cười ha hả nói: “Ảo thuật tuyệt kỹ của Song Song, xuất sắc tuyệt luân, giúp người ta đại khai nhãn giới. Tiệc mừng mười năm của bọn ta, được Song Song góp sức, thì càng tận thiện tận mỹ”.

Bách Thuần thấy Ô Tử Hư vẫn mặt mũi hớn hở, bộ dáng háo sắc nhìn chăm chăm cô nương người ta, say sưa vỗ tay, không nhận được dùng khuỷu tay hích mạnh vào tay hắn, đau đến mức hắn phải buông tay xuống, bây giờ mới nói: “Song Song muội tử thật tuyệt vời, tập hợp cả ảo thuật vũ đạo vào người, cho dù danh gia ảo thuật ở kinh sư, so với muội tử vẫn còn thua xa. Muội tử đối với thù lao đãi ngộ của Hồng Diệp Lâu bọn ta, có đề nghị gì khác hay không?”.

Vô Song Nữ bước nhanh lên mấy bước, nhặt Hắc Long Biển từ mặt đất lên, nhẹ nhàng gấp lại, đáp: “Không có vấn đề. Nhưng lần này ta chỉ là nhân dịp du ngoạn Động Đình Hồ thuận đường qua Lạc Dương, nhất thời động tâm trước cuộc vui, chuẩn bị không đủ, vì thế cần phải vào trong thành mua mấy thứ, chế tác yên hoa hỏa khí dùng biểu diễn, hy vọng quý lâu có thể cấp cho phòng xá u tĩnh không người để ta sử dụng”.

Bách Thuần nhìn qua Diễm Nương, Diễm Nương mới đầu lộ vẻ khó khăn, nhưng liền linh hoạt nói: “Thiên Dực có thể đến ở tạm chỗ ta, Vũ Trúc Các trống đêm cấp cho Song Song cô nương sử dụng”.

Chu Bàn Tử vui mừng nói: “Cứ làm như thế. Hồng Diệp Lâu bọn ta khẳng định vận may đang đến, cao thủ hàng đầu mọi ngành mọi nghề đều không hẹn mà tập trung ở đây. Con gái ngoan của ta còn có gì muốn nói không?”.

Đáp lời hắn không phải là Bách Thuần, mà là Ô Tử Hư hai mắt sáng rỡ, động tác hoạt kê vung tay nói: “Ngu sinh có lời muốn nói”.

Vô Song Nữ cười thầm, tên tiểu tử này lại biết giả thần giả quỷ, đợi lúc ta vạch trần thân phận ngươi, xem ngươi còn có thể dương dương đắc ý như thế không? Hờ hững nói: “Vị này là...”.

Diễm Nương liếc mắt nhìn hắn ngụ ý không cần hắn lên tiếng, nói: “Vị này là bậc thầy vẽ chân dung đến từ kinh sư - Lang Canh tiên sinh. Đi thôi! Để nô gia dẫn Song Song cô nương đi xem chỗ ở coi thử có thể làm cô nương hài lòng không”.

Ô Tử Hư cự nự: “Ta còn chưa có cơ hội nói”.

Bách Thuần nhú mày nhìn hấn hỏi: “Ngươi có gì muốn nói?”.

Ô Tử Hư kể sát tai nàng, thì thầm: “Bách Thuần ghen rồi”. Tiếp đó lui nhanh về sau như tránh rắn độc, nói: “Lang Canh ta ngoại trừ tài vẽ, còn học qua cách chế hỏa khí, Song Song cô nương nếu có chỗ cần đến ta, xin cứ thoải mái phân phó”.

Bách Thuần không vui nói: “Ngươi vẽ cho tốt rồi hãy nói”.

Ngay khi quay mặt qua Vô Song Nữ, thanh âm chuyển thành dịu dàng, nói: “Muội tử trước tiên nghỉ ngơi cho khỏe, đại nương sẽ thu xếp mọi thứ cho nàng, ngày mai bọn ta hẹn gặp nhau, thương lượng chi tiết biểu diễn trong buổi tiệc”.

Chu Bàn Tử cười khà khà nói: “Cứ làm như thế”.

oOo

Cô Nguyệt Minh ở giữa phòng lặng lẽ ngồi đối diện bàn, Bạch Lộ Vũ đặt cạnh thiếp mời màu vàng chữ đỏ, Uyển kiếm đựng trong túi da đặt ở phía khác.

Nói chuyện với Ô Tử Hư khiến y cảm thấy hết sức chấn động, đến hiện tại vẫn chưa phai. Ngược lại trận chiến với Qua Mặc, y một điểm cũng không để trong lòng.

Nếu sự suy đoán của Nguyễn Tu Chân đúng với sự thực, y hiện tại đang từng bước từng bước thâm nhập vào bố cục mệnh vận đó. Từ khi tiếp nhận nhiệm vụ tầm bảo của Phụng công công, sự lựa chọn của y càng lúc càng ít, y có thể không quan tâm đến sinh mạng bản thân, nhưng không thể không quan tâm đến an nguy của Hoa Mộng phu nhân. Bất luận là Ký Thiện hay là Phụng công công, y dám bảo đảm bọn chúng không thể làm hại nàng, bằng không bọn chúng sẽ vĩnh viễn không có được Sở hạp, còn điều kiện tiền quyết, là y cần phải tìm được Sở hạp.

Ngũ Độn Đạo vốn hoàn toàn không có dính líu gì với y, thế nhưng một bức vẽ đã liên hệ bọn họ lại, còn hết sức vi diệu, vượt khỏi lẽ thường.

Tất cả đều chỉ đến Vân Mộng Trạch.

Chủ tể trong cõi U minh của tất cả lực lượng thần bí này, rốt cuộc có phải là thần linh thủ hộ cổ thành không? Hay là lệ quỷ oan hồn trong trận chiến tấn công và phòng thủ cổ thành hơn ngàn năm trước còn lưu lại? Làm như thế là có mục đích gì?

Hay là lực lượng thần bí đó sớm để hiện thân, chính là cố chiến xa nữ thần mà Ô Tử Hư vẽ, nữ thần của Vân Mộng Trạch.

Y thật muốn lập tức đến Hồng Diệp Lâu, xem xem có thể từ bức vẽ đó tìm được thêm gợi ý gì hay không.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Cô Nguyệt Minh hô: "Cửa không có cài then".

"Kẹt!".

Cửa lớn bị đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi khôi ngô anh tuấn bước vào, cười chào Cô Nguyệt Minh, nói: "Cô huynh không phải có thói quen không thắp đèn chứ?".

Cô Nguyệt Minh quan sát y một chốc, hồ hững nói: "Thì ra là Khâu Cửu Sư. Mời ngồi! Đây không phải là thói quen, mà là một thú vui, ta thích bóng đêm".

Khâu Cửu Sư đến đối diện y kéo một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt trước tiên nhìn đến Bạch Lộ Vũ của y, sau đó nhìn sang tấm thiếp, kinh ngạc nói: "Cô huynh cũng tham gia loại yến hội đông người nhiệt náo này à! Thật là ta ngạc nhiên".

Cô Nguyệt Minh nhú mày nói: "Khâu huynh thật ra là đến tìm ta động thủ? Hay là muốn tán gẫu với ta mấy câu đây?".

Ánh mắt Khâu Cửu Sư dời đến túi da, hết sức hứng thú hỏi: "Cô huynh làm thế nào đoán được ta ngầm có sát cơ?".

Cô Nguyệt Minh nhún vai đáp: "Từ lúc huynh bước vào cửa đã ở trạng thái tập trung cao độ, từng bước chân đều có tính toán, nhưng lại không phải muốn đến ám sát, tìm cơ hội công kích, ngược lại tựa như sợ ta đột kích huynh, vì sao có bộ dạng như thế?".

Khâu Cửu Sư cười khổ nói: "Chẳng trách Tu Chân xem trọng huynh như thế, lại căn dặn kỹ càng ta ngàn vạn lần không nên khinh thường huynh, Cô Nguyệt Minh đúng là Cô Nguyệt Minh, ta là lần đầu có cảm giác khó chịu bị người nhìn thấu. Cô huynh quan sát rất chuẩn, ta sau khi vào cửa luôn ở trạng thái đề phòng, bởi vì bọn ta từ một kênh nhận được tin, Cô huynh lần này xuống phương Nam, danh là truy bắt khâm phạm, thực lại là muốn đến giết Khâu Cửu Sư ta. Đối với Vô Tình kiếm thủ Cô Nguyệt Minh vang danh thiên hạ, ta sao dám lơ là?".

Cô Nguyệt Minh lạnh nhạt hỏi: "Tin tức của Khâu huynh, có phải đến từ Tiên Thế Thần hay không?".

Khâu Cửu Sư trầm ngâm một lát, hỏi: "Ta có thể không trả lời được không?".

Cô Nguyệt Minh không chút để tâm đáp: “Không có quan hệ. Lần này ta vượt đường xa đến, đích xác là truy bắt khâm phạm, vấn đề nằm ở chỗ ai là khâm phạm chân chính? Tiền Thế Thân là người tự thân khó giữ, cho nên mượn thế lực các người vượt qua vũng nước đục này. Đương nhiên, nếu các người làm cho Quý Nhiếp Đề có thể thừa cơ, hẳn sẽ không chút do dự tiêu diệt các người”.

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên nói: “Cô huynh sao có thể đột nhiên phá vỡ tác phong chuyện mình mình làm của bản thân, không những chịu giải thích tình hình bản thân, còn nói thẳng không nghi kỵ”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh nói: “Đây là cách ta biểu thị sự áy náy, muốn dùng tin tức cơ mật này bồi thường cho các người”.

Khâu Cửu Sư không hiểu thốt: “Áy náy? Ta không hiểu”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Ta từng bảo đảm với Nguyễn tiền sinh không can thiệp vào chuyện giữa các người và Ngũ Độn Đạo, hiện tại ta phải nuốt lời thu hồi sự bảo đảm đó, vì thế lòng thấy áy náy, chuyện là như thế”.

Hai mắt Khâu Cửu Sư sáng rực, trầm giọng nói: “Cô huynh biết bọn ta và Ngũ Độn Đạo ở thế bất lưỡng lập, chuyện có liên quan đến hẳn thì không thể nhường nhịn được”.

Cô Nguyệt Minh hơi hột nói: “Khi ta quyết định làm một chuyện gì, chưa từng quan tâm đến suy nghĩ của người khác”.

Khâu Cửu Sư than: “Sao lại khổ như thế? Bọn ta tuyệt không muốn Cô huynh trở thành địch nhân của bọn ta”.

Cô Nguyệt Minh điềm đạm nói: “Phiền Khâu huynh nói với Nguyễn tiền sinh, hiện tại ta đã bắt đầu tin, bọn ta đang hãm thân vào cục thế mệnh vận do một bàn tay vô hình bố trí, dưới tình huống thân bất do kỷ, lựa chọn của bọn ta chỉ có một, đó là tuân theo lựa chọn mà bàn tay vô hình đó an bài cho bọn ta, nói cách khác là bọn ta căn bản không có lựa chọn. Nói thẳng ra, ta cảm thấy tình huống trước mắt vừa đáng sợ vừa hứng thú, cho ta cảm thụ chưa từng có. Ta đến lúc này vẫn không biết được nên áp dụng lập trường và thái độ nào đối với chuyện của Ngũ Độn Đạo, chỉ biết không còn do ta lựa chọn, chỉ xem mệnh vận dẫn ta đi theo phương hướng nào. Cũng như các người không có lựa chọn khác trong chuyện của Ngũ Độn Đạo, ta ẩn ước cảm thấy ta đang từng bước hướng đến tình huống đồng nhất”.

Khâu Cửu Sư nghe đến gần người, đột nhiên lại than: “Ta thật hy vọng có thể hạ quyết tâm bức Cô huynh quyết chiến sinh tử, lại không thể vào lúc này xem Cô huynh như địch nhân, hy vọng tình huống không phát triển theo hướng đó”.

Lại nhú mào hỏi: "Vì sao chỉ trong nửa ngày, Cô huynh lại có biến đổi lớn như thế?".

Cô Nguyệt Minh kiên quyết nói: "Chuyện này thú cho Cô mỗ không thể trả lời".

Khâu Cửu Sư đứng dậy, cười khể nói: "Khâu Cửu Sư ta không còn gì để nói. Cô huynh nói đúng, bọn ta đang hăm thân trong mê cục, không có ai biết được kết quả cuối cùng thế nào. Cáo từ!".

Nói dứt quay đầu đi liền.

Cô Nguyệt Minh than thầm, y thực sự không muốn làm địch nhân của Khâu Cửu Sư, thế nhưng trực giác y lại cảm thấy, trận chiến với Khâu Cửu Sư không thể tránh khỏi.

Khâu Cửu Sư có phải là người có khả năng giết mình không?

oOo

Ô Tử Hư nằm trên giường, trong lòng nổi sóng, cũng biết có chút sợ hãi tiến vào giấc mộng, nhưng đây là chỗ hấn không thể làm chủ được bản thân.

Đêm nay thành tích của hấn thật đáng tự hào, một mạch hoàn thành hai bức họa mỹ nhân, tình cảnh trong đó tựa như yêu kiều nhu mì, sắc mê người say, may mắn hơn là hấn vẫn có thể giữ được một chút tỉnh táo không mê muội, biết được bản thân tuyệt không thể vượt ranh giới, bằng không sẽ mất đi hứng thú đối với mỹ nữ, mất đi động lực vẽ, không hoàn thành được bát mỹ đồ, không thể giao dịch cùng Tiền Thế Thần, còn chịu rơi vào tay Đại Hà Minh, mất đi tất cả.

Bản thân hấn mình bạch trong lòng, bát mỹ đồ đã biến thành một mục tiêu khác cần phải hoàn thành ngoài hành động bán ngọc, chuyện này là vì sinh mệnh và thái độ chịu trách nhiệm của bản thân. Hồng Diệp Lâu do Chu Bàn Tử, Bách Thuần, Diễm Nương, thậm chí Thiên Dục và mấy người làm mẫu, ai nấy đều kỳ vọng vào hấn, hợp lại tạo thành một cỗ lực lượng thúc giục không thể kháng cự, thêm vào động lực sáng tác của bản thân, hấn không thể bỏ dở công việc giữa chừng, cho dù biết rõ ngày hoàn thành bát mỹ đồ cũng là lúc hấn mất đi tấm bùa hộ thân.

Còn nữ lang ảo thuật gọi là Song Song, lực hấp dẫn của nàng đối với hấn không dưới Bách Thuần, mỹ nữ xuất sắc giống như Bách Thuần, đã là bình sinh khó gặp. Mỹ nữ hiếm có như thế, lại một lúc gặp được hai người, đúng là khó tin.

Chẳng lẽ khổ nạn của bản thân cuối cùng đã qua, đến lúc vận may tìm đến? Hấn luôn truy tầm một thứ cảm giác, liệu có thể từ một trong bọn họ có được hay không? Hấn kỳ vọng thời khắc khảo nghiệm đó sẽ đến, đó là sau khi cùng 'nàng' qua đêm xuân, là thỏa mãn và luyến tiếc. Lại sợ thời khắc đó đến, sợ thất vọng lần nữa.

Cho dù ở thanh lâu tận tình hưởng lạc, lúc mơ mơ màng màng, sâu trong lòng hấn vẫn là thống khổ và trống rỗng, cảm giác đó bất kỳ hoan lạc nào cũng không thể đạt đến, cũng là thiếu hụt lớn nhất trong đời hấn.

Hấn nghĩ đến Cô Nguyệt Minh, từ Cô Nguyệt Minh liền tưởng đến Cổ chiến xa mỹ nữ do tự tay mình vẽ, không hiểu vì sao Cô Nguyệt Minh khi quan sát bức tranh nhìn thấy dị tượng, bản thân mình là kẻ sáng tạo ra lại không phát hiện gì.

Cổ chiến xa nữ thần xuất hiện trong đầu hấn, càng lúc càng rõ, dần dần chiếm lấy tâm thần hấn.

Trong mơ mơ hồ hồ, hấn lại đạp chân đầu tường sơn thành, tất cả tựa như dĩ nhiên như thế, phẳng phất đây mới là nơi hấn ở, là gia viên của hấn.

Hấn không gặp người nào, đột nhiên bước chân lệch khỏi con đường đá trên tường thành, phía trước xuất hiện một tòa kiến trúc giống như thần miếu, trước miếu có một quảng trường, sắc trời đột nhiên chuyển tối, một vầng trăng tròn xuất hiện trên đầu, sân đá quảng trường dưới ánh trăng lấp lánh sáng, có cảm giác không chân thật.

Thiên địa vắng lặng vô thanh, chỉ có tiếng bước chân hấn vọng vọng trong không trung.

Hấn mất tự chủ đi về phía cổng chính thần miếu, trên cổng chính có một tấm bảng bằng đá, khắc bốn chữ lớn, kỳ quái là làm thế nào cũng không nhìn rõ, không thể nhận ra là chữ gì.

Phía sau đột nhiên truyền lại tiếng thở dài của nữ tử, Ô Tử Hư chấn động tâm thần, quay người ngóng nhìn.

Thiên không biến thành sâu thẳm bao la, vầng trăng biến mất không còn tung tích, không gian đen tối u ám tràn ngập. Ở nơi xa nhất trong quảng trường, xuất hiện một đoàn quang mang, sâu trong luồng sáng hỗn độn, ẩn ước thấy bóng ảnh nữ tử yếu điệu động nhân, từ trên người nàng phát ra từng đợt sáng chói mắt, khoách tán ra vô tận trong hắc ám.

Quảng trường biến mất, chỉ còn không gian hắc ám vô cùng tận, bóng ảnh yếu điệu mỹ lệ đó bùng cháy ánh sáng và nhiệt lượng, đang chậm chậm trôi về phía hấn, tình cảnh quý dị

động nhân. Ô Tử Hư dùng hết sức nhìn, vẫn không thể thấy rõ diện mạo nữ tử, muốn tiến lên nhìn cho rõ hơn, nhưng đã mất đi sức di chuyển.

Thanh âm nữ tử vang lên trong lòng hắn: "Gọi tên của ta! Gọi tên của ta!".

Ô Tử Hư sinh ra kích động muốn điên cuồng hét lên, thế nhưng câu nói dâng lên đến miệng làm sao cũng không thể phát ra, trong lòng tràn ngập bức xúc và bi thương.

Hét lớn một tiếng, giật mình tỉnh lại.

Ô Tử Hư từ trên giường bật ngồi dậy, tất cả vẫn như trước.

Ngoài cửa sổ dường như có tiếng nước vỗ bờ vọng vọng, tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng ếch nhái xướng ca hùng hồn, hết đợt này đến đợt khác, tựa như vĩnh viễn không ngừng.

Lúc này mới phát hiện mặt mình đầy lệ.

Hắn chưa từng có cảm giác thất lạc và thống khổ như thế.

oOo

Vô Song Nữ đứng trên một hòn đá lớn bên hồ ngoài Vũ Trúc Các, gió từ hồ thổi đến, luồn qua tay áo nàng lất phất, tựa như có thể cưỡi gió mà đi.

Vào lúc mà nàng mang thân cữu mai táng trong Vân Mộng Trạch, nàng cảm thấy hy vọng của nàng cũng đã chôn vùi ở đó.

Nàng có một cảm giác, cha đã chết rồi, chết trong trường tai kiếp phát sinh ở Vân Mộng Trạch mười năm trước, bằng không ông nhất định nghĩ cách tìm mẹ con nàng. Nàng tin chắc là như thế.

Sau khi giết Cô Nguyệt Minh, nàng sẽ trở lại Vân Mộng Trạch, trước tiên bái tế thân cữu, sau đó vào ngày mười bốn tháng bảy lòng tìm cổ thành, bất luận có thể tìm được cổ thành hay không, ở thời khắc cuối cùng của ngày đó nàng sẽ phục độc hoàn mang theo người tự tận, điểm khác nhau chỉ là ở trong thành hay ngoài thành mà thôi.

Không ai có thể hiểu nàng, bao gồm cả An Giới. Bởi vì người ngoài rất khó hiểu tình cảm của nàng đối với cha và mẹ. Nhìn mẹ ở trước mặt mình càng ngày càng ốm, sự uất ức ăn mòn tinh thần và thân thể mẹ, lòng nàng tan nát, nếu không thể chứng minh nàng không có nhìn lầm cha, sống tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Tiếng bước chân vang ở phía sau.

Vô Song Nữ không quay đầu, nàng căn bản không muốn nói chuyện với ai.

Thiền Dục đến đằng sau nàng, nói: “Đại tiểu thư sai nô tỳ đến xem Song Song cô nương, nếu cô nương còn chưa ngủ, mời cô nương đến Tinh Trúc Các nói chuyện với tiểu thư”.

Vô Song Nữ lắc đầu hỏi: “Không phải đã nói là ngày mai sao?”.

Thiền Dục hạ thấp giọng nói: “Dáng vẻ đại tiểu thư tâm sự trùng trùng, Song Song cô nương, coi như Thiền Dục cầu xin cô được không? Đại tiểu thư rất tán thưởng cô”.

Vô Song Nữ nhú mày nói: “Đích thực quá trễ rồi”.

Thiền Dục nói: “Không mất quá nhiều thời gian của Song Song cô nương đâu. Sự thực thì đại tiểu thư sớm đoán Song Song cô nương sẽ cự tuyệt đến gặp nàng, vì thế bảo Thiền Dục nói với cô nương, nếu cô không chịu đến chỗ nàng, nàng sẽ qua đây”.

Vô Song Nữ quay người lại, bình tĩnh nói: “Bách Thuần quả nhiên danh bất hư truyền”.

oOo

Ô Tử Hư ôm đầu gối ở bình đài đối diện hồ, ngực như có tảng đá ngàn cân đè lên, hô hấp không được, sự thống khổ khiến người ta như nghẹt thở đang giày vò hần.

Nàng thật ra muốn mình gọi nàng làm gì chứ?

Nàng là ai?

Tên nàng là gì?

Một chuỗi vấn đề trong đầu hần hình thành một vòng xoáy không đáy, cuốn hần vào nó, khiến hần mất đi sức kiểm chế.

Vào lúc này, một điểm sáng xuất hiện trên mặt hồ xa xa, lướt xéo qua mặt hồ, di chuyển đến góc tây bắc bờ đối diện, gợn nên trùng trùng vòng sóng, trên thuyền có hai người.

Ô Tử Hư chăm chú nhìn một hồi, vì có mục tiêu mới, tâm tình thư thái một chút.

Thuyền nhỏ lúc này đã đến giữa Quả Biều Trì, Ô Tử Hư bằng nhãn lực hơn người, nhận ra đó là nữ tử tên Song Song và Thiền Dục. Lòng nghĩ ngoại trừ Cố chiến xa nữ thần, đối với bản thân có lực hấp dẫn nhất là hai mỹ nữ, tối nay chắc có ước hội.

Hiện tại bản thân đã không vui vẻ, càng sợ phải ngủ, sao không đi tham dự nhiệt náo?
Tình huống xấu nhất cùng lắm là bị bọn họ liền thủ tống ra khỏi cửa mà thôi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>